

En aquesta secció només es publicaran les cartes que vagin acompanyades d'una completa identificació de l'autor (nom, adreça, DNI i telèfon, si fa al cas), tot i que, si es demana, és possible la firma sota pseudònim o inicials. SEGRE no tornarà els originals i si la seua extensió passa de 20 línies (1.200 caràcters), es reserva el dret de resumir-los.

Orgull de professionals, orgull de societat

Sr. Director:

Encara amb l'ànima encongada pel fatal desenllaç del rescat del nen Julen (DÉP) a la localitat malaguenya de Totalán, des d'Unió de Guàrdies Civils-UniónGC volem, en primer lloc, traslladar el nostre més sentit condol als seus pares, familiars i amics en general per tan sensible, dolorosa i tràgica pèrdua.

En segon lloc, des d'UniónGC agraïm a les més de tres-centes persones que formaven part del dispositiu de rescat de Julen el seu sacrifici i dedicació durant els eters tretze dies que va durar el rescat. Al seu torn, creiem que és just destacar, i també agrair,

LA CARTA DEL DIA

Agraïment a Vell d'Or d'Alpicat

SR. DIRECTOR:

Per com de bé heu cuidat la nostra mare/iaia, pel reconeixement de la tasca ben feta a tots els treballadors (Josep M., Elo, Jordi, i tots els altres...).

Perquè durant aquest dos anys que la nostra mare/iaia ha viscut a la residència, ens hem sentit com a casa i us hem sentit part de la nostra família; gràcies per la vostra amabilitat i professionalitat.

XAVI, ÒSCAR I CRISTINA

la generositat de Totalán i localitats limítrofes, ja que van oferir el millor de si mateixos en tot moment. La resposta de la societat ha estat un veritable exemple de solidaritat i col·laboració.

Des d'UniónGC també volem destacar la tasca desenvolupada pel cap de l'operatiu,

Ángel García Vidal, per la seva entesa i compromís, que va assumir la responsabilitat en aquest complicadíssim rescat, a contra relloge i sense els estudis previs del terra.

També volem agrair el treball dels nostres companys de les diferents especialitats, que són un nou exemple, un

més, dels valors de la nostra centenària institució. El seu valor, implicació i professionalitat han demostrat el nostre compromís amb la ciutadania, la nostra infinita disposició a afrontar qualsevol tipus de situació, tot i estar en el pitjor escenari. I en aquest punt no podem oblidar-nos dels miners

asturians. Guàrdies civils i miners a setanta metres de profunditat, treballant 32 hores sense parar, amb l'única finalitat d'intentar salvar una vida, o almenys buscar alleujament per a uns pares desesperats davant de la tragèdia. Quin exemple de valentia! No hi ha qualificatiu per descriure'ls, no hi ha res suficient per agrair-los. I fent una petita reflexió en veu alta, a UniónGC estem molt orgullosos de poder comptar amb especialistes del calibre dels nostres miners asturians, que puguin respondre a una situació tan complicada com la viscuda a Totalán, i pensem... Espanya no pot perdre professionals com aquests. Aquests herois, els necessitem, no poden viure en la incertesa laboral...

UNIÓN DE GUÀRDIES CIVILS (UNIÓNGC)

Envieu la vostra carta a cercle@segre.com. Podeu trobar-ne una selecció més àmplia a SEGRE.com

COL·LABORACIÓ

Llista d'espera i defuncions per dependència: una anàlisi incòmoda

CINTA PASCUAL
PRESIDENTA D'ACRA

HEM CONEGUT recentment dues dades relacionades amb l'atenció a la gent gran a Catalunya que no estan rebent la importància que mereixen: a dia d'avui sabem que hi ha 18.438 persones en situació de llista d'espera per una residència finançada públicament a Catalunya, i que durant el període 2013-2017 han causat defunció 11.194 persones sense poder accedir a una prestació per dependència. No són números aproximats ni provinents d'organitzacions empresarials o de sindicats sinó xifres oficials del mateix Departament de Treball, Afers Socials i Famílies arran d'una pregunta parlamentària d'aquest gener.

Són xifres dures i que ens situen davant d'un mirall gens agradable que ens interpel·la com a societat. Parlem de familiars, d'amics, de coneguts i possiblement també de nosaltres mateixos d'aquí uns anys. És veritat que la llista d'espera s'ha reduït en 5.000 persones des del 2016, una millora de la qual ens hem d'alegrar i que s'ha produït, entre altres raons, per l'increment d'activitat en el sector, és a dir, per una major provisió de places amb finançament públic, però no podem perdre de vista dos factors: el llarg període de temps que passa des d'una sol·licitud de va-

loració per dependència fins a l'obtenció d'una plaça pública (parlem d'anys) i el sobre envelliment de la població. Fa temps que es parla d'un tsunami social, d'un futur amb persones cada vegada més dependents, una tendència que anirà a l'alça en les properes dècades: el 2051 la població de 65 anys o més haurà arribat al 30% en lloc del 18% actual, i el col·lectiu de 85 anys o més estarà format per 550.000 persones, més del doble de les que hi ha ara.

Parlar de les persones que han causat defunció és difícil i gens agradable, però s'ha de fer. En primer lloc per visibilitzar un col·lectiu, el de la gent gran, sovint desplaçat de l'actualitat dels mitjans de comunicació, d'allò que se'n diu l'opinió publicada, sense la qual no es pot arribar a la ciutadania. Perquè han mort 11.194 persones entre el 2013 i el 2017, el 75% de les quals amb una valoració de dependència realitzada i amb un pla individual d'ajuda, denominat PIA, que determina quin tipus de prestació pots rebre. Ras i curt i perquè se m'entengui, persones que van morir esperant una plaça pública a la qual tenien dret perquè la Llei de la Dependència així ho reconeix. I en segon lloc, perquè estem obligats a actuar.

No és moment de repartir responsabilitats ni de criticar l'actuació del govern actual perquè la situació a què hem arribat és fruit d'un maltractament acumulat de fa molts anys. El que sí que és rellevant és que l'atenció a la dependència ens incumbeix a tots. Repte, és un tema de país que va molt més enllà de qui governa i de qui fa d'oposició. El més important és com podem actuar per reduir al màxim la llista d'espera i per evitar que hi hagi persones que morin sense rebre una prestació a la qual tenen dret.

ACRA, com a patronal majoritària del sector amb més de 1.000 serveis, 42.000 places i 41.000 treballadors, considera que cal canviar l'estratègia fixada pel Departament d'increment de l'activitat de les places perquè no permet absorbir amb eficiència la demanda existent. Des de la nostra organització considerem que ha arribat el moment de donar un nou impuls a la reducció a la llista d'espera. És l'hora d'apostar per la Prestació Econòmica Vinculada al Servei (PEVS), és l'hora de donar pas a les PEVS.

Tots els que no estiguen familiaritzats amb el sector us preguntareu què és i per a què serveix una PEVS. Estem parlant d'una prestació econòmica de tipus periòdic que es reconeix només quan l'accés a un servei públic o concertat no és possible, o el que és el mateix una ajuda pública per accedir a unes de les 5.000 places lliures.

L'import per a cada usuari s'estableix en funció del seu grau de dependència i de la seva capacitat econòmica. Aquesta prestació està vinculada també a l'adquisició del servei al qual es té el dret reconegut (residència assistida, centre de dia, ajuda a domicili...)

La PEVS permet accedir a una plaça residencial o a un altre recurs amb més rapidesa que una plaça pública, per la qual poden arribar a passar dos, quatre o sis anys en funció del servei i de la població. Per tant, eficiència i capacitat d'elecció per part de l'usuari, una demanda que cal posar en valor en una època en què l'atenció a la dependència es regeix per un principi molt clar: situar la persona en el centre de les seves decisions.

Des d'ACRA considerem que una aposta ferma per part del Departament en relació amb les PEVS permetria que moltes persones volguessin sortir de la llista d'espera i optar per aquesta prestació. Per tal que això passi, però, en primer lloc cal augmentar l'import de la PEVS del grau II, corresponent a la dependència severa, el grau majoritari entre els dependents del nostre país, dels 426 € actuals fins a arribar als 715 €, és a dir, el mateix import que ara reben els grans dependents o de grau III.

Aquests quasi bé tres-cents euros extres al mes permetrien als usuaris plantejar-se la possibilitat d'abandonar la llista d'espera i accedir a un recurs

assistencial de forma immediata. Des d'ACRA hem calculat que la inversió pública per cada 1.000 places de PEVS amb aquest nou import seria de 3,5 milions d'euros, netament inferior a la despesa que cal fer ara per 1.000 noves places amb finançament públic.

Ara bé, si aquest augment no es concreta de manera urgent, les PEVS seguiran sense convertir-se en una alternativa viable per ta ots aquells i aquelles que estan en una llista d'espera. No oblidem, tampoc, que l'import de les PEVS havia sigut superior als 1.000 € abans de la seva suspensió ara fa uns anys, un import que havia permès fer d'aquesta prestació una alternativa sòlida i viable respecte la plaça pública.

El Govern de la Generalitat, per tant, ha de ser valent i fer que aquest sigui l'any de la revalorització de les PEVS. Més enllà dels números, l'equació és clara: si les PEVS pugen, la llista d'espera baixa. I no té cap sentit que hi hagi 5.000 places buides en el sector, ocupables amb persones que disposin d'una PEVS, mentre existeix una considerable llista d'espera.

Tard o d'hora tots ens farem grans i és molt probable que necessitem d'un servei professional i qualificat que ens permeti envellir amb dignitat, de la mateixa manera que hem viscut. I quan ets gran, el temps importa més que mai. Per tant, hem d'utilitzar les millors eines que tinguem al nostre abast. No és una situació conjuntural sinó sistèmica. Ens envellim com a societat i ho seguirem fent. Hem d'evitar que el tsunami ens engoleixi. Per tant, visibilitzem les mancances i actuem plegats. Només així ens en podem sortir.